

1

South Camp Springs, Maryland

Het was na bijna drie jaar van zorgvuldige planning dat de acht-enveertigjarige man op die maandagochtend medio november latex handschoenen aantrok en nog een keer het contract van de huurauto doornam.

Zijn ogen bleven even hangen op de zwerige handtekening *Marion Davis* voordat hij het contract in een aluminium klembord met opbergruimte stopte, het soort dat bouwadviseurs gebruiken. Hij legde het op het met plasticfolie afgeplakte dressoir in de smoezelige motelkamer, niet ver van vliegbasis Andrews.

Davis zat hier al drie dagen, hij had het meisje van de receptie verteld dat hij zich hier verschanste om een filmscenario te voltooien. Deze mededeling had genoeg indruk op haar gemaakt om opdracht te geven zijn kamer bij de dagelijkse schoonmaakbeurt ongemoeid te laten, wat goed was, want hoe kon hij anders verklaren waarom al het meubilair met plasticfolie was afgeplakt, evenals de vloer en muren? Of wat hij met de vier grote plastic opbergdozen moest die hij bij de Walmart had gekocht, en die met bleekmiddel, waterstofperoxide en gedestilleerd water waren gevuld?

De zure chemische lucht irriteerde Davis' neus en ogen, maar hij durfde de ramen niet te openen voor wat frisse lucht. Hij liet de airco non-stop aanstaan en droeg een veiligheidsbril en een mondkapje. Het was alleen maar in het holst van de nacht dat hij de kamer verliet om de bevoorrading te regelen. Nu knielde hij bij de dichtstbijzijnde opbergdoos neer om zijn beschermd

handen in de chemische oplossing te steken en er een .50-kaliber munitieriem uit te nemen die hij twee jaar geleden op de zwartste der zwarte markten had gekocht, een afgelegen schietbaan in het noorden van Colorado.

Hij was getraind en wist uit ervaring dat een militair die deze munitieriem gebruikte zijn schot kon bijstellen omdat elke vierde patroon tevens een lichtkogel afvuurde die oranje oplichtte als hij de loop had verlaten.

Maar deze lichtkogels verraden ook de positie van de schutter. Davis liet de eerste vier lichtkogels zitten, maar verwijderde de rest en verving deze door gewone kogels die hij uit een tweede gebleekte munitieriem haalde.

Toen hij hiermee klaar was liet hij de eerste riem weer in de chemische oplossing zakken en liep naar de badkamer. Hij kleepte zich uit en stopte zijn kleren in een vuilniszak die hij met ducttape dichtplakte.

Vervolgens stapte hij de douchecabine in – die op de afvoer na met plasticfolie was bedekt –, zette de warme kraan aan, pakte een scheermes en schoor elk stukje huid van zijn lichaam, van zijn al kale hoofd tot de wreven van zijn voeten.

Nadat dit was gebeurd goot hij twee koppen bleekmiddel in de afvoer, zette de kraan uit en pakte een grote tube ontharingscrème. Davis gebruikte een spons op een handvat om zijn geschoren lijf met het spul in te zepen. Zijn wenkbrauwen, oogleden en gehoorgangen deed hij nog eens apart. De crème brandde, vooral op zijn testikels, maar hij wachtte ruim vijftien minuten voordat hij het eraf boende. Hij trotseerde de pijn om ervoor te zorgen dat geen enkele forensisch FBI-agent ook maar één haar van hem zou vinden.

Davis stapte de douchecabine uit en bleef stilstaan om zijn lichaam te laten drogen, waarna hij zich met ruime hoeveelheden moisturizer insmeerde, wederom van top tot teen – dit om het achterlaten van huidschilfers te voorkomen. Pas toen trok hij een wit hazmatpak aan, hij trok de capuchon over zijn hoofd en ritste het dicht tot aan zijn nek.

De veiligheidsbril en het mondkapje werden weer gebruikt toen hij de plastic opbergdozen naar de badkamer sleepte om ze te legen. De onderdelen van zijn wapen en zijn statief liet hij erin liggen. Hij gebruikte een föhn om ze droog te krijgen, waarna hij ze smeerde met olie en grafiet.

Toen hij er tevreden over was deed hij de deksels op de opbergdozen, trok alle plasticfolie weg, verzamelde de spullen die hij de afgelopen tweeënzeventig uur had gebruikt en stopte alles in vier grote tuintassen, die hij met ducttape dichtplakte en bij de voordeur zette.

Hij trok de gordijnen opzij en zag de achterkant van de zandkleurige bestelbus. Er stond niemand anders op het parkeerterrein. Maar waarom zou iemand er ook staan? Het was een doorde-weekse ochtend. De kinderen die in het motel woonden waren al naar school, en hun moeders werkten of sliepen uit.

Davis ritste een tas open en haalde er een nieuwe Baltimore Ravens-hoody uit, die hij over het hazmatpak aantrok. Daaroverheen volgde een lichtbruine overall met het logo van de National Park Service erop. Tot slot een bril met een dik zwart montuur. Hij deed het mondkapje voor, keek hoe hij eruitzag en trok het kapje weer omlaag zodat het om zijn nek hing.

Dit had allemaal een paar uur geduurd. Ondanks het zelfvertrouwen dat zijn voorbereiding hem schonk klopte zijn hart als een bezetene toen hij uiteindelijk de deur opende. Hij zette de opbergdozen en de tuintassen snel in de laadruimte van de bestelbus, naast een mountainbike en twee blauwe olievaten – elk aan een wand vastgesnoerd. En op de passagiersstoel legde hij een laptop neer die hij een jaar eerder in een pandjeshuis ergens in Kentucky had gekocht.

Davis liet de sleutel van de smetteloze kamer op een stoel bij de deur achter en reed om iets over tweeën het parkeerterrein af. Hij had zijn lot in eigen handen, en verheugde zich op de schok die hij zou veroorzaken.

Hij moest onwillekeurig glimlachen en dacht: *zo moet je je toch ook voelen als je voor de goede zaak een slachtpartij gaat aanrichten?*

2

In de drie uur daarna doorkruiste hij Washington DC en omstreken om zijn spullen in verschillende afvalcontainers te gooien. Toen Davis daarmee klaar was reed hij naar het Thrifton Hill Park, dat vlak bij de Interstate 66 in Woodmont, Virginia, lag.

Hij liet de motor en de airco aanstaan toen hij met twee gemagnetiseerde vignetten van de National Park Service uitstapte waar GRONDPERSONEEL op stond, het waren perfecte kopieën van wat hij eerder dit jaar tijdens een uitstapje naar Shenandoah Valley had gezien en gefotografeerd.

Davis bevestigde ze op de zijkanten van zijn bestelbus, klom de laadruimte in en begon een overblijfsel uit de Vietnam-tijd in elkaar te zetten, een Browning M2 .50-kaliber mitrailleur. Hij had die gekocht op dezelfde afgelegen schietbaan in het noorden van Colorado als waar hij de kogels had aangeschaft.

Toen hij klaar was met het assembleren van de Browning zette hij er een thermale telescoop op en schroefde het statief eronder. Hij boutte de drie poten van het statief vast op een roterende stalen plaat die op de vloer van de bus was bevestigd en checkte het dunne hydraulische verbindingstuk aan de bovenkant van het statief.

Hiervoor had hij al een massieve cilinder van tien centimeter en een diameter van zo'n halve centimeter in de onderkant van de mitrailleur bevestigd. De cilinder paste in het hydraulische verbindingstuk – niet groter dan een speelkaart – dat verbonden was aan leidingen die naar een lager leidden die in een halve cirkel

van de ene kant naar de andere kant van de bus liep, en die stevig op de vloer was vastgeschroefd.

De mitrailleur was nu geïnstalleerd en onder controle, ietwat omhooggericht, met een loop die slechts een paar centimeter van de gesloten achterportieren was verwijderd.

Tot slot bevestigde hij een kleine pneumatische klem aan de trekker die samen met de andere hydraulisch bediende leidingen naar een digitaal apparaat ter grootte van een handpalm liep. Davis gebruikte een bluetoothverbinding om de thermale telescoop op zijn laptop te activeren, en zag het dradenkruis met de achterportieren erachter op zijn beeldscherm verschijnen.

Hij spande een van de leidingen aan en zag de mitrailleur samen met de cilinder op het statief omhoogkomen.

Davis gaf een volgende opdracht. De achterkant van de mitrailleur zwiepte gesmeerd van links naar rechts, hij probeerde de trekker en hij hoorde de klik van de ontsteking. Hij was tevreden en pakte de munitieriem om deze in de munitiekamer te bevestigen, waarbij hij erop lette dat deze nergens achter kon haken, waardoor de boel vast zou kunnen lopen.

Toen de avondschemering begon te vallen startte hij de bestelbus en reed in oostelijke richting over de I-66, om daarna de George Washington Memorial Parkway naar het zuiden te nemen. Davis zette zijn lichten aan terwijl hij onder de Fourteenth Street Bridge door reed en de afslag naar Gravelly Point Park nam, vlak bij de Potomac River.

Hij reed het parkeerterrein op – het was nagenoeg leeg, precies zoals hij het wilde. Terwijl de duisternis viel stapten de laatste bezoekers in hun auto's en vertrokken. Davis klapte zijn laptop open en klikte op een openbare link.

De communicatie tussen de luchtverkeersleiding en piloten klonk over en weer.

Toen hoorde hij een bulderend geluid vanachter de bestelbus naderen. Een vliegtuig van United Airlines vloog vanuit het noorden over Fourteenth Street Bridge, Gravelly Point Park, de bestelbus

van Davis en de uiterwaarden van de Potomac om op Ronald Reagan National Airport te landen.

De trillingen die de motoren van het passerende vliegtuig door de bestelbus en zijn lijf zonden brachten Davis in vervoering. Het was hem op minder dan zestig meter voorbijgevlogen! Dat wist hij omdat hij het park de afgelopen drie jaar talloze keren had bezocht, en dan bewust binnen geregelde periodes om de landingspatronen en de invliegroutes te bestuderen – net zo lang tot hij het gevoel had dat hij zelf zo'n kist op de landingsbaan kon neerzetten.

De luchtverkeersleiding loodste de volgende drie vliegtuigen met dezelfde snelheid en dalingshoek naar de grond. Ze zeiden dat er een matige zuidenwind werd gemeten waarbij het makkelijk landen was.

Het volgende vliegtuig en die daarna vlogen in op dezelfde vectoren. Net toen Davis deze informatie in zijn laptop zette verscheen er een patrouillewagen van de politie op het parkeerterrein.

Hij had dit bezoek verwacht. Ze kwamen elke avond om te checken of het parkeerterrein leeg en afgesloten was. Davis boog zich voorover en pakte een spuitbus die op de vloer van de passagiersstoel lag. Hij trok het mondkapje op zodat de onderste helft van zijn gezicht bedekt was en stapte uit met een hoofdlamp om. De patrouillewagen stopte, het portierraam rolde omlaag.

‘Wordt het een lange nacht?’ vroeg de agente.

‘Het worden overuren, agent,’ zei Davis, die zijn mondkapje iets liet zakken. ‘Ze willen dat er hier een insecticide wordt gespoten als er niemand is.’

‘Je mag van geluk spreken dat het redelijk warm is en dat het niet regent.’

‘Ik hoopte eigenlijk dat het zou regenen zodat ik thuis bij mijn kinderen kon zijn,’ zei hij en ritste zijn overall ver genoeg open om het Ravens-logo op zijn hoody zichtbaar te maken. ‘Om samen naar de wedstrijd te kijken.’

‘Dat is waar ook, Baltimore speelt vanavond. Heb je de sleutel van het hek?’

Davis knikte. 'Ik sluit de boel af als ik vertrek.'

'Bedankt,' zei de agente. Ze liet het portierraam weer omhoogkomen en reed weg.

Zo opzichtig mogelijk liep Davis het parkeerterrein af en sjokte hij over het fietspad. De achterlichten van de patrouillewagen verdwenen uit het zicht. Nadat er een fietser was gepasseerd liep hij in een scherpe hoek terug naar de bestelbus en zette de spuitbus terug op de vloer. Hij hoorde het volgende toestel langs dezelfde vectoren landen en checkte of zijn telefoon met de laptop verbonden was. Vervolgens stuurde hij met de telefoon een commando naar zijn laptop. Achter hem hoorde hij de mitrailleur schuiven, zich schuin omhoogrichten en zich aanpassen aan de windcompensatie, dit alles gebaseerd op de informatie die de luchtverkeersleiding had verstrekt.

'Delta negen-vier-vier, u kunt de landing inzetten,' klonk een vrouwenstem vanuit zijn laptop. 'American acht-drie-negen, u kunt invliegen.'

'Begrepen, National,' zeiden beide piloten.

Davis stapte snel uit, liep naar de achterkant van de bestelbus en trok de achterportieren open. Hij was erop bedacht om niet tegen de loop van het wapen te stoten en trok voorzichtig de mountainbike uit de laadruimte, waarna hij erop sprong en wegfietste. Tegen de tijd dat het toestel van Delta landde reed hij langs de Potomac en luisterde via zijn telefoon en twee oortjes naar de luchtverkeersleiding.

Toen hij stroomopwaarts in de verte de landingslichten van het American-toestel zag stopte hij, iets ten zuiden van Fourteenth Street Bridge. Hij kon de bestelbus op het parkeerterrein nauwelijks meer zien.

Het deed er niet toe, net zomin als de mannen, vrouwen en kinderen in het vliegtuig ertoe deden. Davis zocht het beeld van zijn telescoop op in zijn telefoon.

De vlucht American 839, afkomstig van Palm Beach International, bevond zich boven en achter de brug. Hij kon de hittesigna-

tuur van het vliegtuig op de thermale projectie van zijn telescoop zien.

Davis activeerde het afvuurprogramma en wachtte tot de hel zou losbarsten.

3

Vijftien minuten eerder, tijdens een lange, afgemeten bocht van west naar noord naar oost bracht American Airlines-kapitein Harry Carpenter het gesprek op barbecues, zijn derde stokpaardje na vliegvisserij en *college football*. Hij zou over een week met pensioen gaan.

‘Ik zal je zeggen, de beste die ik ooit heb gehad was in Chicago,’ zei hij tegen Emma Waters, zijn nieuwe copiloot.

‘Chicago?’ zei ze. ‘Wat dacht je van Kansas City, of Memphis, of Dallas? Ik dacht dat je daar de toplocaties had.’

Carpenter grinnikte. ‘Nou, de echte toplocaties zijn achtertuinen bij mensen thuis in de Carolina’s, of van die wegrestaurantjes in Mississippi en Alabama, van die tenten waar je het eten op een papieren bord krijgt, met een koud biertje of een Dr Pepper erbij, terwijl je onder de piepende bladen van een oude ventilator zit.’

Waters lachte. ‘Het klinkt alsof je er zelf bent geweest.’

‘Vaak genoeg,’ zei hij. ‘Mijn oudeheer was gek op een goeie barbecue, hij hoefde maar te horen dat er ergens een goede tent was en hij reed het hele gezin erheen.’

‘En die vond je dus in Chicago?’

‘Ja,’ zei de kapitein, die verheerlijkt met zijn lippen smakte. ‘Of eigenlijk was het pa, die er in de jaren tachtig voor een conventie was.’

Iemand van de verkeersleiding onderbrak hun gesprek. ‘American acht-drie-negen, koers vijftien graden in zuidoostelijke richting en daal tot tweeduizend.’

‘Tot je de rivier ziet,’ zei Carpenter.

‘Precies.’

Hij voerde de instructies in en zag op de meters hoe het vliegtuig zijn commando's opvolgde. ‘God, dit is zo heerlijk. Vroeger was alles handmatig en moest je opletten dat je Fourteenth Street Bridge niet raakte. Gek werd je ervan. Nu is het onmogelijk om hem nog te raken, al zou je het proberen.’

Terwijl de kapitein bij het zien van de rivier het landingsgestel liet uitklappen zei Waters: ‘En ga je de pelgrimage naar dit barbecue-mekka binnenkort nog eens maken?’

Carpenter bromde. ‘Kon dat maar, maar het grote Leon's is er niet meer. Mijn favoriet waren zijn ribstukjes. Nadat hij de spare-ribs had gerookt hakte hij ze in stukjes van vijf centimeter die dan met saus, frites en twee sneetjes witbrood in een papieren bakje werden geserveerd. Ronduit goddelijk.’

‘Is Leon overleden, of is hij gestopt?’

‘Een hartaanval, geloof ik. Dat is ook de reden waarom ik dat soort dingen nog maar af en toe eet. Anders eindig je net zoals Leon, terwijl er nog te veel leuke dingen in het leven zijn om samen naar uit te kijken.’

‘Leuke dingen, in Boise, Idaho?’

‘Geloof me nou maar, Idaho is een prachtige staat. Je zou het een keer moeten zien.’

De lichtjes van Washington DC en het noorden van Virginia fonkelden terwijl het vliegtuig daalde. Hij zag de brug en daarachter in de verte de landingsbaan.

‘Je hebt het verdiend, Harry,’ zei zijn copiloot. ‘Hoeveel jaar heb je erop zitten?’

‘Zesentwintig jaar trouwe dienst, en daarvóór nog eens acht jaar in de luchtmacht,’ zei hij. ‘En om je eerlijk te zeggen heb ik er ook wel genoeg van, Emma. Ik kan niet wachten om met Terri en de honden in mijn Chevy Trail Boss te stappen om een heerlijke toekomst in Idaho tegemoet te rijden.’

Ze vlogen nu boven de brug, de landingslichten schenen over

het noordelijke gedeelte van het park. Terwijl Carpenter de meters en de landingsbaan in de gaten hield ving hij het beeld op van een voertuig dat op het verre eind van het lege parkeerterrein stond. Er schoten oranje pulserende flitsen uit die recht op hen afkwamen.

Carpenter had in Koeweit gevechtsmissies gevlogen. Zelfs nog voor de .50-kaliber kogels het toestel raakten beseftte hij dat het de lichtkogels van een mitrailleur waren.

‘Sorry, Terri,’ zei hij nog tegen zijn vrouw toen de ruit van de cockpit werd verbrijzeld.